

— кръвта ми въ пламъци пламти...
Тъй развълнувано-свенлива
и въ страхъ ми се усмихна ти.
Но азъ не уловихъ, не стиснахъ
подадената ми ржка.
Тогазъ моторътъ мигомъ плисна
на щастието ни сжда.
Димътъ отъ писъкъ се запали:
простена въ остра болка тя —
моминското ѝ крехко тѣло
между зжбцитѣ изхрущѣ.
И ето — тя съсь удивено
сияние прости се съ насъ,
Разбрахъ сърцето вдълбочено
и влюбения погледъ азъ.
Посрещнахъ съ тихи сълзи —смазанъ —
угасналитѣ ѝ очи.
Прости ми, че не забелѣзахъ
по-рано твоитѣ лжчи!